

Arrest

**nr. 51 122 van 16 november 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 oktober 2004 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 28 oktober 2004 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die op 15 december 2004 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf neemt. Tegen deze beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad van State die het beroep verwerpt op 30 maart 2010 bij arrest nr. 202.505.

Op 13 augustus 2006 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging als schoonschoon van B.D., van Slowaakse nationaliteit. Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een immatriculatieattest geldig van 31 augustus 2006 tot 30 januari 2007. Op 30 januari 2007 neemt de gemachtigde van de minister de

beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die het beroep verwerpt op 19 mei 2008 bij arrest nr. 11 352.

Op 13 februari 2009 dient verzoeker een aanvraag in om een verklaring van inschrijving als zelfstandige te bekomen. Op 27 maart 2009 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving op basis van een zelfstandige activiteit.

Op 5 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 augustus 2010.

"In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M., G.

geboren te (...)

van Slovaakse (Republiek) nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet meer aan de in artikel 40 §4 van de wet van 15.12.1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk:

Betrokkene werd op 27.03.2009 in bezit gesteld van een E-kaart (verklaring van inschrijving) op basis van zelfstandige activiteit. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene sindsdien is gewijzigd. Uit het dossier blijkt namelijk dat betrokkene geen zelfstandige meer is. In het Belgisch Staatsblad werd opgenomen dat betrokkene op 01.08.2009 ontslag heeft genomen als bestuurder bij '(...)' wegens arbeidsongeschiktheid van onbepaalde duur.

Op 23.04.2010 werd betrokkene uitgenodigd om bewijsstukken voor te leggen die zijn huidige situatie aantonen. De minister of zijn gemachtigde kan immers controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Betrokkene werd vriendelijk verzocht om binnen de maand bewijsstukken aangaande zijn huidige situatie voor te leggen maar heeft echter tot op heden nagelaten dit te doen. Wij dienen ons daarom te baseren op de documenten in het dossier en hieruit blijkt dat betrokkene geen zelfstandige meer is en ons geen enkel bewijsstuk levert van een andere economische activiteit of bestaansmiddelen.

Gezien deze elementen in het dossier, dient dan ook, overeenkomstig art. 42 bis, §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie. De betrokkene is geen zelfstandige meer."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 40, § 4 en 42bis, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat hij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40§4 Vw.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat hij zijn zelfstandige activiteit zou stopgezet hebben wegens arbeidsongeschiktheid, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings -en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Verzoeker merkt op dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij zijn zelfstandige activiteit noodgedwongen diende te beëindigen wegens arbeidsongeschiktheid, meer bepaald werd verzoeker van 1.09.2009 tot 31.07.2011 getroffen door een vermindering van het dienvermogen en een vermindering van zelfredzaamheid welke overeenstemmen met een ongeschiktheid van tenminste 66 %.

Verzoeker werd derhalve met ingang van 1.09.2009 een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming toegekend.

Dat derhalve verzoeker wel degelijk voldoet aan de art. 40§4 en 42bis §2, 1° Vw.

Dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelde dat verzoeker niet meer voldoet aan het art. 40§4 Vw.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder."

2.2 In de repliekmemoirie benadrukt verzoeker dat hij volledig ter goeder trouw is nu hij zijn zelfstandige activiteit noodgedwongen diende te beëindigen wegens arbeidsongeschiktheid, meer bepaald werd hij van 1 september 2009 tot 31 juli 2011 getroffen door een vermindering van het verdienvermogen en een vermindering van zelfredzaamheid welke overeenstemmen met een arbeidsongeschiktheid van tenminste 66%. Met ingang van 1 september 2009 werden aan verzoeker een inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming toegekend.

2.3 Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden geduid dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze werd genomen. Er wordt immers verwezen naar de voorwaarden van verblijfsrecht met toepassing van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en de toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en gesteld dat verzoeker geen zelfstandige meer is sinds 1 augustus 2009 en geen enkel bewijsstuk heeft geleverd van een andere economische activiteit of bestaansmiddelen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat een kennelijke beoordelingsfout werd gemaakt aangezien zijn verblijfsrecht enkel werd beëindigd omwille van het feit dat hij zijn zelfstandige activiteit zou hebben stopgezet en niet meer zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de

Vreemdelingenwet. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verweerder niet enkel rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker sinds 1 augustus 2009 geen zelfstandige meer is maar ook met het feit dat verzoeker geen enkel bewijsstuk heeft geleverd van een andere economische activiteit of bestaansmiddelen. Het is niet kennelijk onredelijk om, indien verzoeker geen zelfstandige meer is en niet aantoonbaar een andere economische activiteit uit te oefenen of over bestaansmiddelen te beschikken, te oordelen dat *“betrokkene niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4 van de wet van 15.12.1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk”*.

Verder kan verzoeker niet worden bijgetreden in zijn stelling dat hij niet de kans kreeg zijn verweer/argumentatie te formuleren. Verzoeker werd immers uitdrukkelijk in de mogelijkheid gesteld om de nodige bewijsstukken aan te brengen. Op 23 april 2010 is verzoeker in kennis gesteld van de uitnodiging om zijn huidige situatie toe te lichten. In het schrijven van 24 februari 2010 wordt hem gevraagd welke activiteiten hij heden heeft (werknemer/zelfstandige in België of buitenland, begunstigde van werkloosheidsuitkering, beschikker van voldoende bestaansmiddelen of andere). Verzoeker wordt tevens in kennis gesteld dat hij binnen de maand na kennisname van deze brief (tot 23 mei 2010) de nodige bewijsstukken dient voor te leggen. Ten slotte wordt verzoeker in kennis gesteld van de mogelijkheid voor de staatssecretaris of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, te controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Het schrijven vermeldt uitdrukkelijk: *“Gezien uit het administratief dossier blijkt dat er aanwijzingen zijn dat betrokkene niet meer aan de voorwaarden voldoet, wordt betrokkene vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken. Bij gebrek aan bewijzen van bestaansmiddelen of economische activiteit in België zelf, riskeert betrokkene het recht op verblijf te verliezen.”* Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker vervolgens geen bewijsstukken heeft ingediend. Verzoeker betwist dit niet. Waar verzoeker thans verwijst naar zijn arbeidsongeschiktheid van ten minste 66% en de inkomensvervangende tegemoetkoming en een integratietegemoetkoming blijkt uit het administratief dossier niet dat verweerder hiervan kennis had of in kennis werd gesteld door verzoeker. Verzoeker kan verweerder thans niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met deze elementen. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 40, § 4 en 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet omdat hij zou aantoonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken en als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt is, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonbaar dat verweerder hiervan in kennis werd gesteld. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker de nodige bewijsstukken in verband met zijn huidige situatie heeft ingediend terwijl hij daartoe uitdrukkelijk werd verzocht. Een schending van artikel 40, § 4 of artikel 42bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet weerhouden worden.

De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van de verdediging kan *in casu* derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN